

Львівська обласна організація комсомолу
 ім. Н. К. Крупської

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОУНЬ
 ІМ. Д. ПЕТРОВИЧА КИРИЛОВА
 ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IX
 № 96 (952)

ЧЕТВЕР

15 СЕРПНЯ 1968 РОКУ
 Ціна 2 коп.

Почерк орача? Гіталовський

ОБЛАСНИЙ КОНКУРС ОРАЧІВ

...А комсомольський приз — Миколі Ридванському.

Чому радів би Ілліч

МОГУТНЮ, всеперемагаючу силу, життєдайну силу лєнінських ідей, їх поступ в історії нашого народу, в історії всього людства; незборимі рішення партії комуністів неухильно йти Іллічним курсом — все це яскраво відбито в Постанові Центрального Комітету КПРС «Про підготовку до 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Лєніна». Наближається одна із найзнаменніших і славних дат — сота річниця від дня народження дорогого Ілліча, і сьогодні наша партія визначає свої завдання у підготовці до світлого ювілею, сьогодні партія говорить:

— Будемо й далі працювати і жити по-лєнінському, створюючи прекрасний пам'ятник Володимиру Іллічу — будову комунізму...

Якому твоєму подарунку радів би Ілліч, юначе і дівчино, якому твоєму життю, якій твоїй роботі і меті?

— Лєнін увійшов в історію як геніальний теоретик пролетарської революції і соціалістичного перетворення суспільства.

Якщо ти оволодаєш всеперемагаючою лєнінською революційною наукою — наукою боротьби за торжество найвищих людських ідеалів.

— Лєнін увійшов в історію як найвидатніший вождь пролетарської революції, як творець і керівник більшовицької партії — авангарду робітничого класу, партії нового типу, партії соціалістичної революції і диктатури пролетаріату, партії будівництва соціалізму і комунізму, найвищої форми суспільно-політичної організації.

Якщо ідеї, плани партії будуть для тебе життєвим дороговказом, якщо життям своїм, ділом, прагненням своїм ти готуєш стати гідним білцем у її рядах.

— Лєнін увійшов в історію як засновник і керівник першої в світі соціалістичної держави — держави робітників і селян.

Якщо найбільшим твоїм задоволенням буде твій труд на благо Радянської держави, твоєї Батьківщини. Якщо рідну землю ти порадеш довірливим колосом, видобутком надпланової тонни вугілля, виробленням якісної деталі, новим садом, новим сгавом — якщо твої чесні руки служать міцї твоєї Радянської Вітчизни.

— В. І. Лєнін говорив, — що соціалізм — жива творчість народу, коли трудящі самі будують нове життя, своїм досвідом розв'язують найважчі питання соціалістичної організації.

Якщо тобі неоднаково, як працює твій сусід, якою пісню сповнений зал, як діє твій верстат, як береги у рідної річки, яку доповідь прочитали на зборах, який будинок виріс на розї вулиці — якщо ти не в стороні від того, що вирішує сьогодні радянський народ.

— Лєнін увійшов в історію як визначний вождь світового пролетаріату міжнародного світового руху.

Якщо тобі неоднаково, якими будуть результати боїв в'єтнамських партизан, який урожай збирає болгарин і угорець, яку книгу читає сомалець.

— Лєнін увійшов в історію як полум'яний борець за свободу і щастя трудящих.

Якщо слово спасіння, сказане тобі, народжує в тобі ясну посмішку і дає силу, і гартує дух.

— В. І. Лєнін надавав величезного значення комуністичному вихованню молоді, її активній участі у революційній боротьбі та будівництві нового суспільства. Ти — комсомолец. Якщо ти вірєшь для молоді, якщо кипучі наші будні — для тебе найбільша найсвятіша романтика.

Ілліч радів би такому подарункові, радів би зустрічі з тобою.

УХ—двадцять сім. Це ті, хто продемонстрував найвищу майстерність на районних конкурсах орачів. А оце вони, кращі з кращих, привели свої машини на поля колгоспу «Україна» Кіровоградського району, щоб взяти участь в Других обласних змаганнях орачів.

В гурті тих, хто вже чимало літ працює в степу, є й хлопці, на грудях в яких відіється комсомольський значок. Он стоїть агрегат Миколи Коваленка з колгоспу «Дніпро» Онуфрїївського району. На тракторі — напис: «Ударник комуністичної праці». Миколі — 28. Торік він мав на своєму рахунку 2 тисячі гектарів умовної орани. Його ровесник Микола Ридванський (колгосп «Зоря комунізму» Новоархангельського району) теж вже встиг показати себе як знавець хліборобської справи. Нині щодня прокладає борозну на 6-7 гектарах.

Суворі судді в орачів: працівники обласного управління сільського господарства, комсомольські активісти, бригадир тракторної бригади колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Новоукраїнського району дідч Герої Соціалістичної Праці О. В. Гіталов, ватажок механізаторів колгоспу «Україна» Кіровоградського району Герої Соціалістичної Праці В. П. Мельниченко.

В голубин неба злітає вогниста ракета — і 27 агрегатів рушають в загінку... Вимірювали глибину орани, визначали гребнистість ріллі, обгород пацста ґрунту, придналялись, як орачі роблять скибу на звал і розвал. Першим доїхав до свого прапора Микола Коваленко з Онуфрїївського району. Але швидкість — то не головне. В першу чергу бали нараховуються за якість оранки. А ще судді цікавити-

муться, скільки кожен механізатор зекономив пального, в якому стані утримується його трактор.

Перший захід, другий, третій... Колісні трактори закінчують прокладати борозну на 0,66 гектара, а гусеничні — ось-ось мають доорати майже півторагектарну ділянку... Шнаються учасники змагання біля прапора, який підняли О. В. Гіталов та В. П. Мельниченко. Начальник обласного управління сільського господарства В. С. Ключ отлошує підсумки напруженої боротьби. Найбільшу кількість балів набрали орачі Володи-

мир Балацький (колгосп імені ХХ з'їзду КПРС Новоукраїнського району) та Микола Гринчук (колгосп «Лєнінським шляхом» Олександрійського району). Але Володимир краще виорав поле, і йому вручають кришталевий приз переможця. Та ще дарують — золотий годинник. Микола Гринчук отримує радіо «Мрія». Третє місце за Борисом Ліпканом з колгоспу «Дружба» Добровеличківського району. Він отримує фотоапарат «Восход».

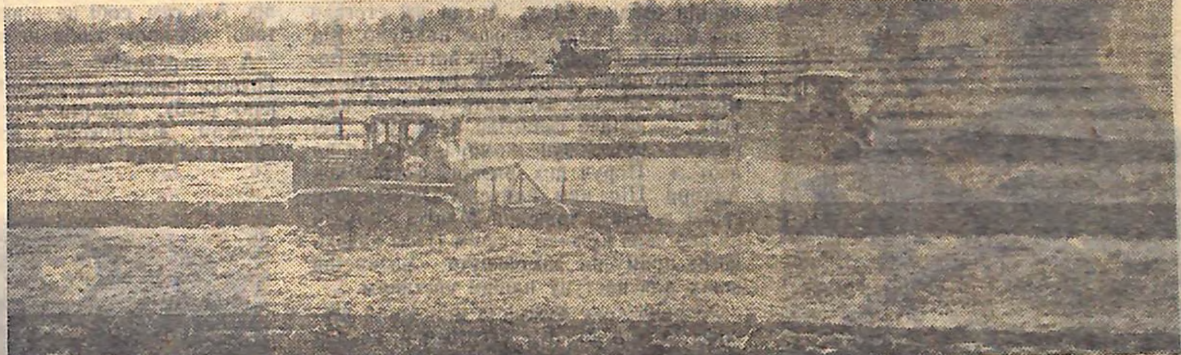
Серед молодих механізаторів, які носять біля серця квіток із снагутом Ілліча, най-

краще виорав ниву Микола Ридванський. Йому вручають пам'ятний вимпел обкому ЛКСМУ, на якому напис: «Кращому орачеві області», а вище — «28». То символ ювілейного змагання.

Всіх учасників змагання орачів нагороджено Грамотами обкому ЛКСМУ та обласного управління сільського господарства, щирими подарунками.

Невдовзі переможці вирушать знову в дорогу, вони захищатимуть честь хліборобів Кіровоградщини на республіканських змаганнях орачів.

М. ВІНЦЕВИЙ.

...І пролягла борозна.

Фото В. КОВПАКА.

ПОДВИГ

ШОСТИЙ — АРХИП МАНІТА

В селі мали відкривати Палац культури. Колгоспні активісти міркували, як краще прикрасити фойє залу для глядачів. Проти вхідних дверей треба було розмістити якусь картину.

— Хай буде портрет Архипа Маніти, — запропонував секретар комсомольської організації колгоспу Дмитро Гасіца. — Він один з найвидатніших наших земляків.

— Але ж ми не маємо жодного фотознімка Архипа Самійловича, — озвався комсомолец Микола Мєлаковський.

— Фотопортрет є. Він з конверта, який бійці виходили з полум'я, — сказав секретар парторганізації артілі Зосим Вечур.

Невдовзі в Лозуватє приїхали митці

з Москви, забрали фотознімок. А потім привезли в село великий портрет Архипа Маніти.

Того ж року в Лозуватому почали збирати матеріал для краєзнавчого музею. Першим експонатом був фотознімок з обгорілими кутами. А поруч давнього фотознімка лягла військова газета. В ній великий нарис «Вітчизни вірній сини».

«Архип Маніта пішов на фронт в ніч на 22 березня 1944 року. Поклав в речовий мішок білизну, кухоль і ложку. Підійшов до коліски, в якій спав малелький Сашко. Обережно поглядів щічку і прошепотів:

— Рости, синуку...

Мішна, по-чоловічому, потиснув руки братам, обняв маму.

— Не плаче, добивати гадів іду. Батькові на підмозу, — і усміхнувся. Мішко поцілував дружину, чорнооку Олену, і, ручко повернувшись, виїшов з хати...»

А далі:

«Пішов солдат назустріч ненависному ворогові, в бій за свою Вітчизну. мстити за сьязи сестер, яких погнали в Німеччину, за спалені села і міста.

Грізне було літо 1944 року. Там, на заході, гриміла одна з паяжорстокіших

битв. Настав час помсти. Війська 3-го Українського фронту, де служив Архип Маніта, гнали з своєї землі озвірілі німєцькі полчища, які вже чули свою погильбель. Пекучою ненавистю сповнилось серце Архипа, суворішим ставало обличчя, коли проходив він по повивеченій землі, мішніше стискав гвинтівку руками, що ще не встигли забути пахощів свіжого зерна, яке він висівав у своєму колгоспі...»

(Закінчення на 2-й стор.).

У ДВАДЦЯТЬ ДВА

Гість „Південного Бугу“

Днями у Гайворонський піонерський табір «Південний Буг» завітав один з перших комсомольців району Федір Федорович Ефремов. Нині він пенсіонер, живе в Києві.

На честь дорогого гостя піонери вишуквалися на лінійку. Під оплески присутніх йому пов'язують червоний галстук. І Федір Федорович знову став юним, таким же запальним і сміливим. Він розповів своїм друзям про молоді роки, про те, як організувався перший комсо-

мольський осередок, про його роботу.

Піонери ж організували конкурс на кращу пісню, дали концерт.

М. РЯБОКУЧА, секретар Гайворонського райкому комсомолу.

Серед дубів — „Дубок“

Мальовничий куточок, що між селищем і містом Знаменкою. І ось тут, на розхристі доріг, які ведуть на Київ, Кіровоград і Дніпропетровськ, на галявині дубового лісу виросла двоповерхова споруда. Нове кафе.

Хтось з молодих будівельників запропонував:

— Назвемо його «Дубком».

Так і вирішили.

На кухні кафе — сучасне обладнання. Красиво оформлені нижній і верхній зали для відвідувачів. Тут завжди будуть гарячі й холодні страви, різноманітні напої. А свіжого повітря, як кажуть, скільки забажаєш. Адже «Дубок» знаходиться серед справжніх дубів. Ось так, на лоні природи, і зафіксував його наш фотокореспондент В. Ковпак.

Споруджували кафе будівельники Знаменської рембуддільниці, де старшим прорабом О. М. Горієнко. На цьому тижні «Дубок» гостинно прийме перших відвідувачів.

ПОДВИГ У ДВАДЦЯТЬ ДВА

(Продовження. Початок на 1-й стор.).

Потім — розповідь про перші бойові медалі, про листи матері, дружині. І, нарешті:

«Весняного травневого ранку 1945 року з радістю близької перемоги в будинок колгоспника Маніти прийшло горе. Велике, невинне. «Ваш син загинув. Загинув героєм», — сповіщала похоронна»

Не стало у матері сина. З'явилися перші посріблені нитки в косі 20-річної вдови. Не встиг розглянути як слід батька, запам'ятати його, осиротів Сашко...

Через кілька абзаців розповідь про подвиг Архипа:

«Дивізія, в якій служив Архип Маніта, пройшла Польщу, Чехословаччину. І ось уже вороже лігво. Наша артилерія веде безперервний вогонь. Готувався до атаки і 270-й стрілецький полк. Бій мав бути жорстоким. Ворог у відчай оборо-

нявся. Наче смертельно ранений звір, кидався він у контратаку, намагаючись заступити шлях нашим військам, відтягнути годину розплати. Але кризь вогонь, дим, гуркіт було видно перемогу. І це знали всі. Всім хотілось швидше знищити ворога, вернуться додому. В черговому бою, що розгорівся за один з кварталів Берліна, і загинув Архип...

З диким свистом сипалися ворожі бомби, били міномети. Коли пішла наша піхота, то німіці відкрили такий вогонь, що довелось залагати.

Піднімеш голову, як знову починали строчити кулемети. Архип уважно дивився в далечинь. Намагався кризь пелену диму роздивитись так вдало прихованого фрица, який влучно стріляв. І ось він побачив його. А потім і командир взводу.

— Сержант, ти бачиш дзот? — запитав.

— Бачу, — відповів Архип.

— Це він розстрілює нас, знищить його своїм підрозділом, — отримав наказ Архип.

— Слухаю! — чітко відповів солдат.

Він зробив кидок вперед. І одразу над головою пронеслися кулі. Архип то ховався у воронку, то присідав за обгорілими кущами, то притискався міцно до землі, повз по асфальту вперед. А дзот все викидав вогонь.

— Зривай ти замовкнеш! — крикнув він, зовсім близько підбігши до дзота. Кинув гранату, другу, третю. Затих кулемет. Та варто було нашим підвестись, як він озвався знову. Архип аж стогнав від злості. Гранат більше не було. Він оглянувся. Бійці побачили його лице. Воно було повне рішучості. Відступати не можна. «Від нас залежить дальший наступ», — неначе шепотіли його губи. Він рвучко розтігнув комір і кинувся на дзот... Поруч цих рядків фотознімок Архипа. Під ним напис: «Жертвуючи своїм життям, товариш Маніта кинувся на ворожий кулемет і своїм тілом закрити його, примусив замовкнути, розчистив шлях для наступу нашим частинам».

За виняткову мужність молодший сержант Архип Маніта удостоєний звання Героя Радянського Союзу.

Пому в той час було 22 роки».

Поряд ще один фотознімок. Це вже син Героя, Олександр. Винзу — рядки: «...Тобі зараз теж 22. Стільки ж було твоєму батькові, коли він зробив подвиг».

Ти воїні! Батьківщина довірила тобі берегти спокій і мирну працю свого народу, за щастя якого віддав життя твій батько.

Знамено військової доблесті міцніше держи у своїх руках. Беззавітно служи Вітчизні, Олександр!»

І Олександр служив. Він став хорошим підводником, вчився. За відмінні успіхи в бойовій і політичній підготовці комсомоць був нагороджений відпусткою з виїздом на батьківщину. Там якраз влаштувалися змагання спортсменів усього Ульяновського району. Юнаки та дівчата боролись за приз Героя Радянського Союзу Архипа Маніти. І його вручили переможцям Олександр...

Відслужив останні місяці. Приїхав у рідний колгосп. Разом з Дмитром Гасцею згуртував комсомольсько-молодіжний колектив шоферів колгоспу імені Фрунзе, сам сів в кабіну грузовика.

А невдовзі лозуватські комсомольці зарахували в свій колектив і героя-земляка.

Ось в райком комсомолу прислали рапорт: «...З початку цього комсомольського року ми вже перевезли понад 5500 тонн різноманітних вантажів. Василь Ворончук, наприклад, вже проїхав 27720 кілометрів, Микола Медаковський — 16554, Володимир Маніта — 21295. Олександр Маніта працює

на «літучці», обслуговував женив, тепер — серед тих, хто силосує кукурудзу, хто піднімає зяб... Напруга в кожного — неабияка: працюємо не за п'ятьох, а за шістьох. Шостий — Архип Маніта...»

РЕЛІКВІ ІГОРЯ ХРОПАНЮКА

В його валізці — давні газети, пожовклі аркуші листів. А ще — декілька блокнотів. Ігор вважає все це найдорожчими реліквіями.

Газета «Трактор», орган політвідділу Грушківської МТС. 35 років тому видрукований цей номер. Тоді грушківські хлібороби виростили найвищий урожай пшениці в районі. На першій сторінці — привітання райкому партії, політвідділу і дирекції МТС, розповіді про працю колгоспників Тита Кравця, Тодора Рябокони, Ларіона Кравця, Семена Мішенка, Тодора Руденка. Ці хлібороби разом з своїми синами збирали на гектарі до 40 центнерів пшениці. Далі кілька листів молодих трудівників села.

Т. Кравець: «...Працюю ударно. Заробив 300 трудоднів. Зараз колгосп виділив мені телицю у винагороду...»

С. Міщенко: «...Став я колгоспником. Одразу життя моє змінилось. Маю в що одягнутись, є досить хліба...»

Т. Руденко: «...Косив так, що три в'язальниці ледве встигали зв'язувати збіжжя в снопи за мною. Заробив у колгоспі 646 трудоднів. Одержу хліба 400 пудів. Аж сам собі не вірю, бо ж ніколи такої кількості хліба не мав...»

А в передовій: «...Колгоспники села Грушки першими в районі закінчили весняну сівбу, одними з перших зібрали урожай, достроково, до 15 серпня — виконали план хлібоздачі і натуроплати».

1936 рік. Кращі трактористи Грушківської МТС.

Вони зараз першими в нашій МТС закінчили молотьбу і розподіляють наслідки господарювання.

Колгоспники твердо стали на шлях, що веде до заможного життя. Вони розгорнули змагання і ударництво, зміцнюють свої колгоспи, рішуче борються за трудову дисципліну...

І ще одна газета. Це вже колгоспна багатотиражка «Вперед». В ній рядки про Ігореву батька — Миколу Хропанюка. Там розповідь про те, як молодий вчитель змонтував радіо і приймав радіограми з Великої Землі, а потім переслав їх у ліс партизанам. Дівчата-розвідниці Фрэнці Черповодська та Раїса Вигнана писали листівки, в яких була правда про становище на фронтах. Несли ті невеличкі аркуші паперу в районі, сусідні села Розклеювали їх на стінах будинків...

Нижче — розповідь про операцію «Блискавка»:

«Із Саврані. Голованівського лісу розвідники принесли неприємні новини: у партизанів не вистачало хліба, жирів, цукру, інших харчів. Прокіп Червоний сповістив, що в Ульяновку поліцаї привезли великі запаси продовольства. І ось він, його брат Арсен і інші підпільники почали думати, як забрати все це для бойових груп».

Дістали бланки перепусток на завод, підробили вимогу на одержання продуктів. З лісу вирішено було попросити партизана, який добре володіє німецькою мовою.

— Він одягне форму їхнього офіцера, — пропонував Прокіп — інші товариші мають виконувати ролі поліцаїв. Тимчасово треба буде перерізати телефонні проводи. Це в ту мить, коли ми проситимемо виділити продукти. Блискавично маємо діяти...

Грушківцям вдалося обдурити в Ульяновці гітлерівців. В ліс вивезли кілька підвід харчів. Того ж дня під Вільховою група Михайла Шевченка захопила також вози з продуктами та зброєю. Підпільники вбили гітлерівського офіцера, 15 солдатів, підірвали дві автомашини...

Остання розповідь про Фрэнці Черповодську, молоду розвідницю. Вона щодня йшла в ліс, несла радіограми, повідомляла партизанів про розташування ворожих підрозділів. Якось її підстергли поліцаї. Дівчина побігла. Поліцаї за нею. Вона — в поле. Ось-ось схоплять її. Зупинилась біля криниці. Оглянулась. Сумовито подивилась на село і — в воду.

Розгнівані поспіаки не вірили, що дівчина може втопитись, викинули її з криниці, понівечили багнетами тіло. З тих пір криниця, що видніється в степу, називається Фрэнціною Криницею...

Сторінки Ігоревих блокнотів. В першому запис: «Ура! Всі тридцять з атестатами...» Це — Ігор про своїх друзів-однокурсників, з якими три роки міряв 5-кілометровий шлях з Грушки в Ульяновку (там була середня школа).

В п'ятому блокноті таке: «Василь Русавський — агроном радгоспу, Валерій Рябокін закінчив сільськогосподарську академію, поїхав на цілині землі. Галина Вигнана була кращою молодою ланковою району, дояркою, тепер теж в Казахстані. Василь Скоробогач закінчив училище механізації сільського господарства, вирощував 70-центнерні врожаї кукурудзи, очолював рільничу бригаду, сьогодні — на партійній роботі. Володимир Гаврилюк з відзнакою закінчив Київський політехнічний інститут, навчається в аспірантурі. Людмила Гребенюк одержала диплом в Київському інституті іноземних мов. Тамара Войнікова — фінансист. Іван Татчук — інженер. Валентин Міщенко — механік колгоспу. Анатолій Яремчук — кіномеханік...»

Сам Ігор, який 11 літ тому закінчив Ульяновську середню школу № 2, навчається в інституті лісового господарства...

Н. ГЕРКІЯЛ,
секретар Ульяновського райкому
ЛКСМУ.

М. ШЕВЧУК,
спецкор «Молодого комунара».

Батько і син: Герой Радянського Союзу Архип МАНІТА та старшина другої статті Олександр МАНІТА.

РУКУ, ТОВАРИЩУ!

Інструментальний цех. Незвичайний шум верстатів. Для Володі Фірсова все це здається музикою. Величю, урочистою. На якусь мить він уявив себе солістом цього дружнього ансамблю. А чом би й ні? Щойно отримав заводську перепустку. Бажання? О, його достатньо. Вміння? Поки що малувато. Але тому ж і прийшов сюди учнем, а не диригентом.

І ось перше знайомство з колективом. Підійшов групкомсорг Павло Дорошенко.

— Задоволений? Володя тихо:

— Добре тут у вас...

Старший майстер В. І. Калікулін показав токарний верстат, де вчиться майбутній професій, познайомив з наставником. Робітники почали розпитувати про життя-буття, плани. Скільки уваги, дружніх порад! Вдома так не завжди почувеш. Хлопець і не знав, що його, як і багатьох інших випускників середніх шкіл міста, чекали на «Червоній зірці», цікавились захопленнями, готувались до зустрічі. Робили все для того, щоб недавні школярі полюбили завод.

Перш, ніж направляти молодь у цехи, комітет комсомолу організує для майбутніх машинобудівників екскурсії в заводський музей, влаштовує зустрічі з ветеранами підприємства, з передовиками виробництва. Юнаки та дівчата слухають цікаві розповіді про перших комсомольців «Червоної зірки».

Знайомлячись ось так із заводським минулим, трудовим і бойовим героїзмом робітників, сьогоднішні завданнями машинобудівників, юнаки та дівчата знаходять тут і своє місце. І якщо прибуває сюди без багряного квитка з силуетом В. І. Леніна, то отримує його вже тут, на заводі. І рекомендуватимуть хлопця до вступу в комсомол його не лише члени Спілки, а весь робітничий колектив. Це — велика честь для молодого слюсаря чи токаря.

Так трапилось і з Володимиром Фірсовим. Швидко він освоїв професію токаря. Сумлінно виконував громадські та комсомольські доручення. Сам почав спортом займатися, до вечірньої школи ходити. В заводських змаганнях за цехову команду гімнастів виступав. Де й поділася колишня пасивність.

— Пора й тобі вже бути в нашій організації, — сказав якомусь юнакові Павло Дорошенко.

Володимир на якусь мить розгубився. Він сам не раз про це думав, та все не наважувався підійти до групкомсорга. А тут ніби розгадали міркування.

— І ти рекомендуватимеш?..

Дорошенко міцно потиснув руку робітника. Я розповів про комсомольську долю одного юнака. І це не тому, що він кращий, ніж інші. Ні. На підприємстві кожному така увага, допомога. А решта залежить від тих, для кого старється заводський комітет, цехові комсомольські організації. Така робота з молоддю сприяла залученню юнаків та дівчат до Спіл-

ки, підвищенню трудової активності молодих червонозорівців.

Ось як нині організована робота з неспілковою молоддю і на Кіровоградській взуттєвій фабриці. Тут не агітують, не натякають, що, мовляв, уже й гроші самостійно заробляєш, а в комсомол не вступиш. Вибрали інший шлях: дають різні доручення, залучають в гуртки художньої самодіяльності, спортивні секції, на відкриті збори запрошують. Юнак чи дівчина бачить оце цікаве життя і сам приходить у комітет із заявою.

Саме так і трапилось з Людою Герасименко. Якоюсь Галя Колісниченко, йдучи з нею на обід, розповіла про недавні комсомольські збори, про чергові плани комітету. Дівчина слухала старшу подругу, а тоді без вагань:

— Я теж прийду до вас...

Зараз Герасименко активістка, передовик виробництва.

А ось іще один приклад. Зіна Сидоренко довго не вступала до Спілки. Не встигла, як кажуть, оглянутись, а вже двадцять чотири роки сплило. Зараз їй хотілося б бути всюди разом з ровесниками, та вважала, що запізнилась.

Поговорила про це з комсоргом Лідією Глуценко. Та засміялась і по-дружньому сказала:

— Хіба комсомолець лише за віком визначається?

Недавно я був у військово-спортивному таборі, де юнаки проходять початкову військову підготовку. Поцікавився життям хлопців, їх планами. І, як не дивно, виязилося, що серед них чимало некомсомольців. До того ж призовники мріють про Спілку, мають бажання вступити до неї, та їм не йдуть назустріч.

Наприклад, Олександр Фільков і Микола Лисий працюють у будівельно-монтажному управлінні № 37 тресту «Дніпроспецбуд». Обидва не вступили до комсомолу в школі, мріяли зробити це на виробництві. Та де там! Тільки «проценти» від них і вимагають. Ніяких доручень, культпоходів, зустрічей. Секретар комсомольської організації управління Володимир Зоря, ніби кару якусь відбуває на посаді вожака молоді.

П'ятий пленум ЦК ЛКСМУ розглянув питання про посилення виховної роботи серед молоді в первинних комсомольських організаціях. Більшість комітетів зрозуміла важливі настанови і успішно їх виконує. Та є й такі, що абияк ставляться до справи, вважають, що головна робота з юнаками та дівчатами — дбати, щоб ті виконували виробничі норми. Молодь мріє про навчання спорт, екскурсії, цікаві зустрічі. Тому й тягнеться до комсомолу. І якщо вона знаходить в комітеті тепло, то не треба на кожних зборах обговорювати питання про невиконання норм: проценти будуть високі.

А. СТОЯНОВ,
інструктор Кіровоградського міськкому комсомолу.

• На студентському меридіані

ЦЕ БУВ незвичайний концерт. На сцені виступали не наші студенти, не артисти-професіонали. Перед глядачами з'явилися вчорашні десятикласники, хлопці й дівчата, що прийшли до інституту з села, заводського цеху. І ведучий так і оголосив:

— Починаємо концерт абітурієнтів інституту...

Читала байку С. Михалкова Світлана Шальмай,

повернувся з мандрівки по берегах Дніпра. Він побував в Києві, Черкасах, Дніпропетровську, Херсоні, Миколаєві, Одесі, Севастополі, Ялті. Наших співаків слухали черкаські хлібороби, дніпропетровські залізничники, одеські та севастопольські моряки, корабельні Миколаєва. Майстерність хорového колективу високо оцінили відомі знавці хорového співу.

— Вітаю тебе, Семене Васильовичу — обіймав Дорогого миколаївський композитор Семен Резніков. — Такі пісні, як ви співаєте, дійдуть до кожного серця.

Тиснули йому руку артисти Одеського театру опери та балету, викладачі консерваторії. Херсонці обіцяли приймати і переняти досвід. А Семен Васильович в цей час ще раз згадавав слова, сказані йому в столиці.

— Ви пропагуватимете серед людей найкращі зразки українського хорového мистецтва. Ця місія відповідальна і почесна. Ми надіємось на вас.

І колектив виправдав те довір'я.

На зустріч з Чайковським

співала пісні Тамара Седенко, російський танок виконував Костянтин Радченко...

Педагоги, комсомольські активісти інституту прислухались до молодих голосів і вже були з надією, що матимуть неабияке поповнення студентської сім'ї. Бо ж серед абітурієнтів є обдаровані співаки, танцюристи, читці-декламатори, музиканти. Найбільше радів Семен Васильович Дорогий, керівник нашого хору. Він знав: ці хлопці й дівчата обов'язково придуть до нього.

Під час перерви розмовляю з абітурієнтами. Мені цікаво, чому вони прийшли саме в наш вуз.

Адже багато з них з Херсонської, Дніпропетровської, Запорізької, Миколаївської, Черкаської Одеської областей. Аж ненароком чую од них:

— Та хор же який у вас!..

— А танцювальний ансамбль!..

Дивуюсь дещо. А потім збагнув, що чимало цих хлопців та дівчат чули самі, як співають наші студенти. Адже хор тільки-но

А тепер ось Семен Васильович має знову радість: десятки принадних голосів незабаром зроблять нашу пісню ще лункішою і крилатішою.

Перспектива є й інша. Адже в інституті тепер буде новий факультет — музично-педагогічний. Аудиторії заповнять кращі музиканти, співаки, хлопці та дівчата, які вирішили стати педагогами, щоб потім відкрити дітям дивосвіт прекрасного і величюного. Співати в гурті нашого хорového колективу — то теж неабияка наука буде для них. А ще танцювальний

ансамбль, а ще драматичний, а ще естрадний оркестр, а ще...

Тепер я знаю, чому хлопці та дівчата з сусідніх областей вибрали стежку в Кіровоград...

Ф. КРИВИЙ,
секретар комітету комсомолу педінституту імені О. С. Пушкіна.

На знімках: хор на могилі Кобзаря. Звучить «Заповіт» (лінизу), хліб-сіль од дніпропетровців приймає Сергій Козак, народний артист республіки, соліст хору під час мандрівки.

Фото А. ПОНОМАРЕНКА.

ДЛЯ НОВАЧКІВ

Після звітів і виборів у шкільних комсомольських організаціях майже скрізь помінялись секретарі.

Як прищепити їм навички громадської роботи?

Цю мету переслідував триденний семінар секретарів шкільних комсомольських організацій, який тривав з 8 по 11 серпня.

Учасники його (100 чоловік) на теоретичних заняттях, які проходили в Палаті піонерів, прослухали лекцію про міжнародне становище (лектор товариства «Знання» О. І. Казаріна) та

ряд доповідей: «Завдання шкільних комсомольських організацій по гідній зустрічі 50-річчя ВЛКСМ та на 1968—69 навчальний рік» (С. П. Кулагіна — секретар ОК ЛКСМУ), «Комуністичне виховання комсомольців, піонерів та школярів» (Л. А. Терлецький — заступник завідувачого об'єднаною та інш.).

Семінар проходив табірним збором у піонерському таборі «Горі». Там і відбувались практичні заняття.

Під кінець учасники його обмінялись досвідом роботи і висловили побажання проводити подібні заходи частіше.

НАВКОЛО ПЛАНЕТИ

НАВКОЛО ПЛАНЕТИ

ПІДГОТОВКА ДО ЗНАМЕННИХ ДАТ

БУДАПЕШТ. В Угорщині розгортається підготовка до святкування знаменних дат в історії угорського робітничого руху: річниця буржуазно-демократичної революції 1918 року, 50-річчя Угорської комуністичної партії та проголошення Угорської Радянської Республіки.

До цих дат приурочується відкриття в місті Кечкеметі пам'ятника В. І. Леніну.

ПРОТЕСТ УРУГВАЙСЬКИХ СТУДЕНТІВ

НЬЮ-Йорк. 13 серпня (ТАРС). Декілька сот уругвайських студентів знову вийшли вчора на вулиці Монтевідео, протестуючи проти винишеного минулого тижня нальоту поліції на національний університет. За пові-

домленням агентства Ассосіейтед Пресс, в результаті вчорашніх сутичок з поліцією два студенти одержали кульові поранення, декілька інших заарештовані за розповсюдження антиурядових листівок.

РЕВАНШИСТИ НЕ ВГАМОВУЮТЬСЯ

БЕРЛІН. За останній час в Кельгемі (Баварія). Любеку та інших містах ФРН відбулися масові реваншистські зборища. На них висувались провокаційні територіальні претензії до сусідніх соціалістичних країн, проголошувались лозунг незнання кордонів по Одеру—Нейсе.

Ця активізація сил реваншу в Західній Німеччині стала можливою лише тому, що офіційний Бонн не тільки не суперечить цим силам, а, навпаки, всіляко захищує їх.

(ТАРС).

Сьогодні — День незалежності Індії.

На знімку: набережна Марін Драйв — «Перлове пам'ятки» найбільшого міста Індії Бомбея.

Фото Ю. АБРАМОЧКІНА,
(АФП).

ТВІ СВІТОГЛЯД

ТВІ СВІТОГЛЯД

ЗЛИЙ ДУХ — ЗЛІВА?

РОЗПОВІДЬ ПРО ТЕ, ЯК ВИНИКЛИ ОКРЕМІ РЕЛІГІЙНІ ПРИКМЕТИ І ПОВІР'Я

Різні релігійні повір'я, прикмети і забобони, в які, на жаль, дехто вірить ще й зараз, виникли ще в той час, коли людина була безсилою перед природою, і все, що відбувалося не з її волі, приписувалося надприродним силам.

Наші давні предки примітили, що кішка гарно бачить в темряві. І вони почали думати, що в чорну кішку перетворюються злі духи. Відтоді й пішло повір'я, що коли чорна кішка перебігла дорогу, то обов'язково буде нещастя.

В стародавні часи деякі народи вірили в те, що коні можуть відігнати злих духів, і прикріплювали на дахах жител вирізані із дерева фігури коней. А пізніше почали прибивати підкову. Якщо кінь захищає від злих духів, то і підкова повинна бути охороною щастя. Так і закріпилось повір'я, що знайдена підкова приносить щастя.

А що буде в сім'ї, якщо розспалась сіль? Усі кажуть, що має бути лайка. Як і інші прикмети, ця родилась теж дуже давно. Сіль в давні часи цінилась дуже дорого. Тому цілком зрозуміло,

що розспана сіль могла привести до сварки.

Дуже цікава прикмета з числом 13. Дехто каже, що це число нещасливе, а дехто називає «чортовою дюжиною». До речі, в деяких зарубіжних країнах в готелях немає кімнати під номером 13, в спортивних командах також немає гравця під таким номером, немає в деяких зарубіжних країнах і будинків під номером 13. А чому все-таки число 13 зневажують? У древньому Вавілоні дуже гарним числом було 12. На 12 місяців вавілонці ділили рік. Доба в них ділилась на 24 години або на 12 подвійних годин, кожна година на 60 хвилин, або 5 разів по 12. Число 12 дуже зручне для підрахування. Воно без остачі ділиться на 2, 3, 4 і 6. Його прийнято за одиницю вимірювання. Зовсім не схожим на 12 було слідує за ним 13. Його не можна було розділити ні на одне число, крім як на себе. Тому і стали вважати його нещасливим, або чортовою дюжиною (раніше був такий вимір, дюжина рівнялась 12).

В давнину наші предки вважа-

ли, що людина існує з двох частин — видимого тіла і невидимої душі. Коли людина засинає або помирає, то душа, думали первісні люди, залишає її тіло. Потім, коли з'явилось дзеркало, вони почали вірити, що в ньому відображається душа. Коли розбито дзеркало, то, за вірою наших предків, знищувалась душа людини. Тому до наших часів дійшла прикмета, що розбите дзеркало сповіщає про смерть когось із рідних.

Наші предки-слов'яни поклонялися душам померлих і вірили в те, що померлі можуть втручатися в життя людини і впливати на неї. Поріг уявляли місцем перебування духів померлих, так як в давнину покійників хоронили під порогом. Саме з тих часів бере свій початок прикмета, що привітатися через поріг не можна.

Часто ті, що вірять в забобони, спіткнувшись на ліву ногу, вертаються назад, не доводячи до кінця свій намір, мовляв, однак буде невдача. Коли засвербить ліве око, то, мовляв, має трапитись нещастя. Встав ранком на ліву ногу — теж на лихо. В давнину вважали, що в кожній людині з лівого боку ходить злий дух, який і спричиняє зло.

Ось звідки беруть свій початок різні прикмети та повір'я.

П. ДМИТРЕНКО,
завідуючий обласним Будинком атеїзму, член позаштатного відділу редакції по пропаганді атеїстичних знань.

Сільські діти.

Фотостуд. Б. КИЗІЛЯ.

ВИ НАМ ПИСАЛИ

ВІКТОР Ярошенко з Перегонівського цукрокомбінату Голованівського району в листі до редакції повідомляє, що жителі села Полонистого вже більше як два місяці не можуть дивитися кінофільми через відсутність підсилювача для кіноапаратури. Автор зазначає, хто повинен потурбуватися про купівлю підсилювача.

Якщо місцевий відділок радоспону відноситься до Перегонівського цукрокомбінату, то, думається, про жителів села має потурбуватися адміністрація цукрокомбінату, на що ми й щиро надіємось.

НА ЗМІНИ в телепрограмі скаржаться читачі «Молодого комунара» з міста Кіровограда, які, на жаль, не підписалися під листом. Оскільки подібних листів надходить до редакції багато, відповісти на це. Редакції центрального і українського телебачення про зміни в програмі повідомляють під час телепередач.

ПРО незадовільну роботу фотографа В. Кобачка (с. Аджамка) повідомляє нам колега з армії з Кіровоградського району І. І. Щербина. Гадаємо, що відповідна районна орга-

нізація зацікавиться станом справ в Аджамському побуткомбінаті.

Ми щиро вдячні нашим читачам В. Найденко з с. Красносілля Олександрівського району, В. Соколову з с. Нової Праги Олександрівського району, Н. Бондаренку з с. Яблунівки Новоукраїнського району, Є. Петренко з с. Новоолександрівки Новоукраїнського району, Л. Бринзі з с. Панчевого Новомиргородського району, Т. Гекалу з с. Павлівки Кременівського району, Н. Бакалінській з с. Небелівки Новоархангельського району та іншим

за те, що відгукнулися на наше прохання — повідомили нам, коли і о котрій годині вони одержали «Молодий комунар» — № 90.

Редакція з задоволенням відмічає, що більшість читачів газети одержує вчасно, чого не можна сказати про передплатників з Новоархангельського та Кременівського районів. Житель села Павлівки Кременівського району т. Гекало одержав номер газети, віддрукований 31 липня, лише 2-го серпня надвечір, а Надія Бакалінській з с. Небелівки Новоархангельського ра-

йону вручили газету 3 серпня.

Редакція висловлює надію, що Кременівський і Новоархангельський райвідділи «Союздруку» вживуть заходів для своєчасної доставки газети читачам.

РЕДАКЦІЯ ОДЕРЖАЛА ВІДПОВІДЬ

В замітці «Здоров'я» без «Здоров'я», вміщеній у «Молодому комунарі» № 91 від 3 серпня 1968 року, йшлося про недодержання санітарних умов, неяскісне приготу-

вання їжі, відсутність гуртків та розважальних заходів в Кременівському піонерському таборі «Здоров'я».

Як повідомила голова обкому профспілки медпрацівників т. Зіневич, для перевірки цих фактів була створена комісія. Встановлено, що факти, наведені в замітці, мали місце. Особам, які доглядають дітей, вказано. Питання культурно-виховної роботи обговорювалось на педнараді.

Що ж стосується санітарного стану піонерського табору, про це т. Зіневич чомусь промовчала.

МАТЧ ЛЕОНІДА КОЛТУНА

Кримська «Таврія», якій кировоградська «Зірка» в попередньому турі програла з рахунком 0:4, і херсонський «Локомотив» — команди, що грають приблизно в одному ключі і мало чим відрізняються одна від одної по майстерності. І за характером матч із залізними командами був схожим на поєдинок в Криму.

Та «Зірка» виявилася не такою, якою її бачили в Сімферополі, хоч склад команди майже не змінився. Лише на лівому фланзі захисту замість Григорія Іщенко з'явився молодий гравець Анатолій Хропов, який, на нашу думку, добре дебютував в основному складі.

Кіровоградські нападаючі, де на цей раз найкращим був Анатолій Лебідь, примушували господарів поля весь час бути насторожі. І ось на чотирнадцятій хвилині їх захист не витримав натиску наших хлопців. Хропов накинув штрафний удар на воротарську «Локомотива». Після поправки Віктора Ступака м'яч потрапив до Віктора Квасова, який набігав. Він і став автором першого гола.

Перший тайм пройшов у безуспішних атаках херсонців і контратаках кировоградців. А на початку другого «Локомотив» ще раз розпочав з центру поля. Примусив його до цього Лебідь, який сильним ударом з правого кута штрафного майданчика поціли в ворота господарів поля.

Можливо так і закінчився цей матч, якби не помилка Олександра Єрмакова, який взагалі несподівано провів всю гру. Поблизу свого штрафного майданчика в районі кутного рін, володіючи м'ячем, вступив в єдиноборство із херсонцем і програв його. Це і призвело до гола.

Природно, що усіх окрилив залізничників, які було вже звітнявся. І здавалося, припинилися змагання.

рились з думкою про поразку. У них нібито додалося сил, вони знову в атаці. Борис Васильєв незабаром метрів з сорока пробив по воротах «Зірки». М'яч не був «важким». Але Леоніда Колтуна підвело мокре поле і... 2:2.

А тепер про заголовок цієї кореспонденції. Леонід Колтун був дійсно героєм матчу за визнанням навіть херсонських болільників, з якими нам довелося розмовляти. Я не пам'ятаю такої зустрічі, під час якої наші ворота віддавалися б такому прицільному обстрілу, як цього разу.

М. РОДОХЛЕБ.

Інші матчі цього туру закінчилися так: «Металург» (Куйбишеві) — «Кубань» (Краснодар) — 0:1, «Сокіл» (Саратов) — «Динамо» (Ставрополь) — 2:0, «Труд» (Воронеж) — «Спартак» (Нальчик) — 5:0, «Зірка» (Рязань) — «Дніпро» (Дніпропетровськ) — 1:4, «Шинник» (Ярославль) — «Авангард» (Жовті Води) — 2:0, «Текстильник» (Іваново) — «Дніпро» (Кременчук) — 0:0, «Металіст» (Харків) — «Таврія» (Сімферополь) — 0:0, «Ростсільмаш» (Ростов-на-Дону) — СКЧФ (Севастополь) — 1:0, «Металург» (Липецьк) — «Металург» (Запоріжжя) — 1:0.

Зараз турнірне становище першої десятки команд таке:

	І	В	Н	П	М	О
«Суднобудівник»	23	13	9	1	33-12	35
«Дніпро» (Дн)	24	13	7	4	33-17	33
«Труд»	23	12	8	3	31-14	32
«Металіст»	24	12	8	4	29-10	32
«Зірка»	24	11	10	3	35-28	32
«Кубань»	24	11	8	5	23-13	30
«Сокіл»	23	11	7	5	35-15	29
«Таврія»	24	11	6	7	24-20	28
«Шинник»	23	8	10	5	21-16	26
«Металург» (З)	24	8	9	7	31-26	25

„М'ЯЧ КРУГЛИЙ, ПОЛЕ РІВНЕ“

Такий вираз часто можна почути в середовищі любителів футболу. Та коли б якісь шкірних супутників футболістів оцінювали математик, вони могли б обвинувати технологів у незнанні елементарної геометрії — поки що навіть кращі зразки м'ячів далеко від ідеально круглої форми.

Працівники Харківської фабрики спортивних виробів української ради «Динамо» вирішили не чекати «дзвінка» від представників точних наук. Вони освоїли на своєму підприємстві виробництво м'ячів, зшитих з 32 шкірних сегментів, замість прийнятих вісімнадцяти. І сталося «чудо» — на рівне поле викотиться ідеально круглий м'яч. Своєю появою на світ він справив велике враження як на радянських, так і на зарубіжних спеціалістів. Навіть родоначальника футболу — Англія завоювала харків'янам для своїх клубів на 1969 рік п'ять тисяч м'ячів.

О. ГОНЧАРОВ.
(РАТАУ).

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

П'ЯТНИЦЯ, 16 серпня. Перша програма. 15.40 — «Будиночок на колесах». Львівська вистава. (К). 16.45 — «Поговоримо відверто». (Дошецьк). 17.15 — «Львівським народженням». (Львів). 17.30 — Для молоді. «Світлі зірочки». (М). 18.00 — Назустріч 50-річчю ВЛКСМ. «Народжений партією, народом, Жовтнем». (М). 18.30 — Наші оголошення. (Кіровоград). 18.35 — «Екран новатора». (Кіровоград). 19.00 — Футбол: «Зоря» — «Крила Рад». 20.45 — «Старт-68». (К). 21.30 — «На вогні». (М).

СУБОТА, 17 серпня. Перша програма. 9.00 — Гімнастика для всіх. (М). 9.45 — Теленовіни. (М). 10.00 — «3 дні народження». (М). 10.30 — «Здоров'я». Науково-популярна програма. (М). 11.00 — Концерт ансамблю пісні і танцю Сирдар'їнського Будинку культури. (М). 12.00 — Телевізійний театр для дітей. В. Коростильов і М. Львівський. «Динка-пеліда». (М). 14.00 — Для дітей. «Золушка». Львівська вистава. (К). 15.10 — «Повітряні ворота Києва». (К). 15.20 — Книжурнал. (К). 15.30 — «Погляд». Молодіжна програма. (К). 16.30 — Програма кольорового телебачення. (М). 19.00 — «Доля клоуна». Угорський художній фільм. (М). 20.30 — «На меридіанах України». (К). 21.00 — «Пошта «Голубого вогника». (М). 22.15 — Майстри мистецтва. «Борис Чирюк». (М). 23.15 — Теленовіни. (М). 23.30 — Естрада. (Тбілісі).

ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ

П'ЯТНИЦЯ, 16 серпня. 16.45 — «Поговоримо відверто». (Дошецьк). 17.15 — Короткометражні фільми для дітей. 18.15 — «Радянське — значить відмінне». 18.30 — Телевізійні вісті. (К). 19.00 — Футбол: «Зоря» — «Крила Рад». 21.30 — «На вогні». (М). 20.45 — «Старт-68».

(К). 22.10 — Програма кольорового телебачення. (М).
СУБОТА, 17 серпня. 9.35 — Програма передач. 10.00 — «3 дні народження». Музична розважальна передача. (М). 10.30 — Передача «Здоров'я». (М). 11.00 — Художній фільм «Якщо дорогий тобі твій дім». 12.00 — Телевізійний театр для дітей. (М). 13.30 — Суботній репортаж. (Оренбург). 14.55 — Актуальний екран. 15.35 — Молодіжна програма «Погляд». (К). 16.30 — Програма кольорового телебачення. (М). 19.00 — Художній фільм «Доля клоуна». (М). 20.30 — «На меридіанах України». (К). 21.00 — «Пошта «Голубого вогника». (М). 22.15 — Телевізійні новини. (М). 22.30 — Естрадиний концерт. (Тбілісі).
НЕДІЛЯ, 18 серпня. 9.00 — Гімнастика для дітей. (М). 9.15 — Телевізійні новини. (М). 9.30 — «Будильник». (М). 10.00 — «Пам'ятники архітектурі». (К). 10.30 — Для юнацтва. «Шукачі». (М). 11.30 — Телевізійний журнал «Для вас, жінки». (М). 12.00 — «Рицарі п'ятого океану». Передача, присвячена Дню Повітряного Флоту СРСР. (М). 13.15 — Книжурнал. 15.00 — «Музичний кіоск». (М). 15.30 — «Крила». Передача, присвячена Дню Повітряного Флоту СРСР. (Харків). 16.00 — «ТЕК-68». (К). 16.30 — Програма кольорового телебачення. (М). 18.00 — «Камінертон доброго настрою». (Одеса). 18.30 — «Телегачок». (К). 18.45 — «Сім днів». Міжнародна програма. (М). 19.30 — Футбол: «Динамо» (Москва) — «Динамо» (Київ). 21.15 — «Таланти твої, Україно». (Харків). 22.15 — Естрада наших друзів. (К).

Адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: секретаріату — 2-43-35, відділів — 2-43-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.